

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: JUDr. J. W., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Martinem Ondřejátem, advokátem,
sídlem Nad Strouhou 67, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. MV-50301-4/KM-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 4. 2016, č. j. MV-50301-4/KM-2016, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. MV-50301-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4/KM-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 8. 3. 2016, č. j. KRPU-50188-1/ČJ-2016-040310, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), ze dne 4. 3. 2016, ve které požádal „o informaci o tom, kdo (jméno, příjmení, funkce) a kdy (od – do) prováděl kontrolu spisu č.j. KRPU-83856/TC-2015-040381 s jakým výsledkem. Dále prosím o poskytnutí kopií veškerých listin dokumentujících kontrolu, zjištění při ní učiněná a opatření učiněná na základě těchto zjištění“. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že výroková část rozhodnutí povinného subjektu je neurčitá, což odporuje § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a žalovaný proto měl rozhodnutí povinného subjektu zrušit nebo změnit, nikoliv potvrdit. Konstatoval, že z výroku rozhodnutí povinného subjektu nelze přesně určit rozsah údajů, které povinný subjekt odmítl poskytnout. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že žádost je částečně odmítnuta, ale ona část, v níž je žádost odmítnuta, není žádným způsobem vymezena; ve výrokové části se místo toho dvakrát opakuje obsah celé žádosti. Uvedl, že rozhodnutí musí být jednoznačné, v tom je smysl aplikace práva a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118. Podotkl, že nedostatek určitosti výrokové části nelze nahradit tím, že se chybějící důvody uvedou v odůvodnění rozhodnutí, jak to učinil povinný subjekt.
3. Dále namítal, že rozhodnutí povinného subjektu není ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodněno. Poukázal na to, že odmítnutí poskytnutí požadovaných informací opírá povinný subjekt v hmotněprávní rovině o § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., avšak popis aplikace tohoto ustanovení je nedostatečný, především chybí popis toho, jaká relevantní skutková zjištění povinný subjekt učinil, z jakých podkladů je učinil, jak tyto podklady vyhodnotil jednotlivě a v jejich souhrnu a jak je následně subsumoval pod hypotézu uvedené právní normy. Konstatoval, že povinný subjekt nepopsal, proč jsou v posuzovaném případě informace vnitřními pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt žalobci poskytl informaci o funkcích osob, které kontrolu spisů prováděly, přičemž všechny se nacházely v řídicích pozicích. Z toho by se dle žalobce dalo usuzovat, že jde skutečně o osoby oprávněné usměrňovat činnost a vydávat závazné akty. Z toho, že veškeré kontroly prováděly tyto osoby, však podle žalobce logicky nevyplývá, že veškeré záznamy o těchto kontrolách jsou vnitřními pokyny. Povinný subjekt se měl vypořádat s každým jednotlivým záznamem a každý tento záznam poměřit definicí vnitřního pokynu. Upozornil na to, že povinný subjekt přesvědčivě nezdůvodnil omezení práva na informace v rámci své diskrece. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu se dle žalobce nelze dozvědět, jaké z odmítnutých informací jsou informace kterého charakteru, plnění jakých konkrétních úkolů povinného subjektu by mohlo poskytnutí takových informací ohrozit a jak by se tak mohlo stát, přičemž bez takového popisu není možné uvážení povinného subjektu přezkoumat, jedinou opravdu konkrétní okolností, kterou povinný subjekt zmiňuje, je ta, že žalobce je zapsán v seznamu advokátů.
4. Žalobce dále uvedl, že žalovaný, pokud rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, měl příležitost vytykané nedostatky rozhodnutí povinného subjektu odstranit, což však Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neučinil. Stran aplikace § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný převážně jen zopakoval argumentaci povinného subjektu a doplnil ji pouze citací rozsudku Nejvyššího správního soudu

sp. zn. 4 As 20/2007. Ve vztahu ke konkrétním okolnostem žalovaný pouze uvedl zcela nepřezkoumatelné tvrzení, že „*předmětné interní akty řízení orgánu uvedené podmínky naplňují*“ a že k omezení práva na informace vedly v konkrétních souvislostech „*legitimní důvody*“. Uvedením konkrétních okolností a jejich právním hodnocením se žalovaný nezatežoval. Žalobce zdůraznil, že se žalovaný opomněl vypořádat s odvolacími důvody spočívajícími v neurčitosti výrokové části a v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že nejde ve všech případech o vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., neboť prováděné kontroly měly nejméně v jednom případě (v přípisu plk. P. č. j. KRPU-259927/ČJ-2015-040066-HN-3-S) výstup navenek, když zasáhly do osobnostní sféry žalobce. Žalovaný se konečně vůbec nevypořádal s námitkou, že nebyl aplikován § 12 zákona č. 106/1999 Sb.

5. Uvedl, že žalovaný zjevně vychází z nesprávného zjištění, že žádný z dokumentů, které povinný subjekt odmítl žalobci poskytnout, nebyl dokumentem, který by mohl ovlivnit jiné subjekty než ty, které povinnému subjektu z hlediska služební podřízenosti či disciplinární odpovědnosti podléhají. Žalobce žádal povinný subjekt o dokumenty týkající se kontrol spisu sp. zn. KRPU-83856/TČ-2015-040381, přičemž podle sdělení povinného subjektu prováděl tyto kontroly plk. P. Zdůraznil, že na činnost tohoto policisty si stěžoval. Plk. P. ve vyjádření ke stížnosti bagatelizoval stížnost žalobce zlehčováním jeho osoby, neboť o něm nepravdivě napsal mj., že v jedné své výpovědi uvedl, že podal několik tisíc žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb. K žádosti žalobce o doložení tohoto nepravdivého tvrzení poskytnutím záznamu zachycujícího tuto výpověď, informoval povinný subjekt žalobce o tom, že jde o úřední záznam o výpovědi žalobce ze dne 14. 5. 2015 a že se plk. P. s tímto záznamem seznámil při kontrolní činnosti. Kontrola provedená plk. P. v předmětném spisu tak ovlivnila obsah přípisu tohoto policisty. Podle žalobce měla tato kontrola vliv navenek, a to na osobu žalobce, neboť plk. P. jednak zasáhl do osobnostní sféry žalobce a jednak měla dopad do řízení o stížnosti, jehož byl žalobce účastníkem.
6. Namítal, že při výkladu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. žalovaný nevzal v potaz judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 20/2007-64). Žalobce žádal povinný subjekt o dokumenty týkající se kontrol spisu sp. zn. KRPU-83856/TČ-2015-040381, který je veden v trestní věci. Podle závazného pokynu policejního prezidenta č. 103/2013, o plnění některých úkolů policejních orgánů Policie České republiky v trestním řízení, má kontrola trestních spisů za účel mj. usměrňování kvality, rychlosti a ofenzivnosti trestního řízení. Pokud má kontrola usměrňovat ofenzivnost trestního řízení, je třeba podle žalobce počítat s tím, že bude mít zpětnou vazbu do rozhodovací činnosti Policie České republiky, a vnitřní pokyny vydané na základě kontrol trestních spisů, pokud tyto pokyny mají vliv na osoby stojící mimo policejní hierarchii, tedy nemohou být vnitřními pokyny dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Konstatoval, že povinný subjekt zdůvodnil neposkytnutí informací obavami z využití takto získaných znalostí o neprocesních postupech Policie České republiky vycházejících z taktiky vyšetřování, psychologie, kriminalistiky a dalších oborů, a to zejména s ohledem na to, že žalobce je advokátem. I kdyby nějaké údaje o policejních postupech ve vyžádaných dokumentech byly, povinný subjekt nevzal v potaz, že řada

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

údajů o takových postupech je obecně známa z veřejně dostupných zdrojů, zejména z odborné literatury. Za zcela nepřipadnou považoval žalobce argumentaci povinného subjektu tím, že je advokátem. Tato okolnost má podle žalobce spíše opačný účinek, než který s ním spojuje povinný subjekt, neboť advokát má navýsost legitimní důvod seznámit se s policejními postupy při vyšetřování trestné činnosti, protože jen při jejich znalosti může při obhajobě klientů posoudit, zda byly v konkrétním případě uskutečněny lege artis, či nikoli. Povinný subjekt měl podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. u každé jednotlivé informace, a nikoli u celých vyžádaných dokumentů, provést test, zda se na takovou informaci vztahuje omezení podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., a teprve poté údaj vyloučit. Konstatoval, že výsledkem náležitého postupu povinného subjektu mělo být poskytnutí vyžádaných dokumentů se znečitelnými údaji, u nichž byly splněny podmínky pro odmítnutí žádosti.

7. Namítal, že mu povinným subjektem nebyla poskytnuta vyžádaná informace o kontrolách, ale nevyžádaná informace o vstupech do informačního systému. Dále uvedl, že žalovaný se vůbec nevypořádal s námitkou, že mu nebyla poskytnuta informace o výsledcích kontrol a o tom, od kdy do kdy kontrola probíhala, ale jen časový údaj o vstupu do informačního systému.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že ve výrokové části rozhodnutí povinného subjektu je uvedeno, které údaje odmítá poskytnout s odkazem na konkrétní právní ustanovení, přičemž úvaha povinného subjektu i aplikace ustanovení v odůvodnění, proč informace částečně odmítá, je v rozhodnutí popsána. Dále konstatoval, že povinný subjekt vycházel z § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a posoudil, co je vnitřní pokyn, co může obsahovat a podle čeho se rozlišuje, zda je lze poskytnout, či nikoli. Ztotožnil se se závěry povinného subjektu, že není potřeba posuzovat každý kontrolní záznam zvlášť, neboť v něm uvedené pokyny nebo sdělení náleží pod pojem vnitřního pokynu. K námitce žalobce, že není náležitě odůvodněno rozhodnutí o odvolání, že žalovaný měl sám vysvětlit, proč je potvrzené rozhodnutí věcně správné, z jakých zjištění vycházel a jak k těmto zjištěním dospěl, jaká právní ustanovení aplikoval a proč, žalovaný uvedl, že nad rámec odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu ještě doplnil odůvodnění stran aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., které je jediné aplikovatelné na tento případ. Žalovaný byl toho názoru, že neměl povinnost zabývat se aplikací § 12 zákona č. 106/1999 Sb., neboť u žádné z požadovaných listin nebylo možné některé informace poskytnout a některé informace odmítnout; jejich odmítnutí bylo sumární. Žalovaný poznamenal, že žalobce námitku, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném skutkovém zjištění a právním hodnocení a že správní uvážení podle žalobce vybočuje ze zákonných mezí, opakuje ve všech svých odvoláních a není ani ze žaloby patrné, co tím konkrétně žalobce má na mysli. Žalovaný zdůraznil, že tato námitka není ani zcela srozumitelná, neboť žalobce např. mj. uvádí, že žalovaný nevzal v potaz rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a to, že právo na informace je ústavně garantované. Toto tvrzení považoval žalovaný za nepravdivé, protože s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 20/207-64 potvrdil názor povinného subjektu, že se jedná o vnitřní pokyny, čímž nemohl porušit ústavně garantovaná práva žalobce, neboť zákon č. 106/1999 Sb. dává možnost informace poskytnout, či nikoli, a je na posouzení toho, kdo rozhoduje, ke které úvaze se při rozhodování přikloní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Žalovaný uvedl, že žalobci nebyla povinným subjektem poskytnuta informace o kontrolách spisu, ale pouze o vstupech do spisu. V systému Elektronické trestní řízení (dále jen „ETŘ“) není účel vstupu do spisu evidován, nelze tedy dodatečně zjistit, zda šlo o kontrolu spisu či jiný důvod. Ani k jednomu vstupu do spisu není v ETŘ uveden žádný pokyn vedoucího pracovníka. Eventuální kontroly fyzického spisu bez vstupu do informačního systému nejsou nikde zaznamenány. Žalobci nebyla poskytnuta informace, do kdy kontroly trvaly, neboť v ETŘ je evidován pouze údaj o vstupu do spisu, nikoli již o výstupu ze systému. Informace o délce kontroly spisu tedy neexistuje a nemohla mu být poskytnuta. Žalovaný zdůraznil, že žalobci nebyly poskytnuty fotokopie listin dokumentujících kontrolu, výsledky kontrol a event. opatření učiněných na jejich základě, neboť žádné takové listiny neexistují, v písemné podobě žádné pokyny nebyly uděleny. Žalovaný poukázal na to, že povinný subjekt uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, že žalobce je advokátem v souvislosti s tím, že by žalobce mohl jako případný účastník výsledků mít povědomí o postupech Policie České republiky, přičemž již poskytnutá informace je navíc přístupná i jiným žadatelům; tento argument však nebyl rozhodující pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. Žalovaný s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti považoval postup povinného subjektu za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný. Povinný subjekt poskytl veškeré informace, které poskytnout mohl, a omezil poskytnutí pouze u těch informací, u nichž to umožňuje právní předpis, přičemž omezení práva na informace řádně odůvodnil.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že je nesprávná úvaha žalovaného, že není potřeba posuzovat každý kontrolní záznam zvlášť, neboť v něm udělené pokyny nebo sdělení náleží pod pojem vnitřní pokyn. Upozornil na to, že povinný subjekt musí u každé jednotlivé vyžádané informace zkoumat, zda jsou dány předpoklady pro odmítnutí žádosti a odůvodnit, že tomu tak skutečně je, společné posouzení všech záznamů by bylo možné jen tam, kde jde o obsahově příbuzné dokumenty. Nic takového podle žalobce z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu neplyne. Poukázal na to, že zákon č. 106/1999 Sb. nerozlišuje mezi sumárním a nesumárním odmítnutím a nestanoví různé předpoklady pro takové typy odmítnutí a různé požadavky na odůvodnění takových typů odmítnutí, a proto je úvaha žalovaného v tomto ohledu nesprávná. Uvedl, že žalovaný otevřeně přiznává, že žalobci nebyla poskytnuta vyžádaná informace, tj. že mu nebyla poskytnuta informace o tom, od kdy do kdy kontroly trvaly, a rovněž nově uvádí, že důvodem neposkytnutí záznamů o kontrolách byla skutečnost, že neexistují. Skutečnost, že požadované informace nemá povinný subjekt k dispozici, může samozřejmě být důvodem odmítnutí žádosti, takový důvod však musí být uveden v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu. Podotkl, že jsou-li některé osobě známy podrobnosti policejní techniky a taktiky, nediskvalifikuje ji to k tomu, aby byla zapsána v seznamu advokátů a aby zastupovala klienty v trestních a správních řízeních před policejními orgány.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že výroková část rozhodnutí povinného subjektu je neurčitá. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*. Výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. je výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti pak musí odpovídat tomu, jak žalobce formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli znepřístupnila.
15. V projednávané věci žalobce svou žádostí požádal „o informaci o tom, kdo (jméno, příjmení, funkce) a kdy (od – do) prováděl kontrolu spisu č.j. KRPÚ-83856/TČ-2015-040381 s jakým výsledkem. Dále prosím o poskytnutí kopií veškerých listin dokumentujících kontrolu, zjištění při ní učiněná a opatření učiněná na základě těchto zjištění“. Povinný subjekt ve výroku svého rozhodnutí doslovně zopakoval celé znění žádosti žalobce o poskytnutí informací avšak s tím, že tuto žádost dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. částečně odmítl. Z výroku povinného subjektu tak nelze seznat, v jakém rozsahu byla žádost žalobce o informace ze dne 4. 3. 2016 částečně odmítnuta. Až z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu lze zjistit, že žádosti žalobce „nebylo vyhověno v bodech, kde požaduje výsledky kontrol a poskytnutí kopií veškerých listin dokumentujících zjištění při kontrole učiněná a opatření učiněná na základě těchto zjištění“. Povinný subjekt proto pochybil, pokud ve výrokové části svého rozhodnutí nespecifikoval, v jakém rozsahu částečně odmítl poskytnout žalobci požadované informace. V projednávané věci tedy povinný subjekt neformuloval odmítavý výrok o částečném znepřístupnění informací tak, aby žalobce mohl bez pochybností poznat povahu informací, jejichž částečné poskytnutí odmítl. Popsané pochybení povinného subjektu mohl napravit v rámci odvolacího řízení žalovaný, neboť správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti). Žalovaný však svým rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, a nepřistoupil tedy k tomu, aby ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí povinného subjektu změnil a vytykanou vadu výroku odstranil. Dále soud poznamenává, že je třeba ve výroku rozhodnutí o částečném Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odmítnutí žádosti o informace dbát o to, aby v něm byly popsány veškeré údaje, které povinný subjekt neposkytl. V projednávané věci by tedy bylo možno uvažovat o tom, že by ve výroku takového rozhodnutí měl být obsažen např. též údaj, že žalobci nebyly poskytnuty informace o tom, od kdy do kdy kontroly trvaly, a to z důvodu, že jimi povinný subjekt ani žalovaný nedisponují. Soud ve vztahu k této námitce tedy uzavírá, že výrok rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti žalobce je neurčitý, a proto jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Soud tedy shledal námitku žalobce důvodnou.

16. Soud přisvědčil rovněž námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že se žalovaný nikterak nevypořádal s námitkou, že povinný subjekt pochybil, když omezení práva na informace neprovedl v souladu se zákonným pokynem vyplývajícím z § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Z žalobou napadeného rozhodnutí lze zjistit, že žalovaný předmětnou námitku uvedl v rekapitulaci odvolacích námitek žalobce (srov. str. 3 tohoto rozhodnutí), avšak nikterak již tuto námitku v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal. Přitom podmínka provedení testu proporcionality a restriktivního výkladu omezení práva na informace zakotvená v § 12 zákona č. 106/1999 Sb. se vztahuje i na důvody obsažené v § 11 odst. 1 písm. a) téhož zákona, podle něhož správní orgány zpřístupnily žalobci požadované dokumenty, a žalovaný tak byl povinen na tuto námitku reagovat. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o odvolání, v němž se odvolací orgán nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43, www.nssoud.cz). Současně platí, že tuto vadu nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, případně v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, www.nssoud.cz).
17. Se zřetelem k výše uvedenému soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů nepostupoval soud podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.
18. V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro procesní vady spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nepřikročil k přezkumu námitek žalobce, které se týkaly hmotněprávního posouzení věci, neboť by to bylo předčasné.
19. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč sestávající pouze ze zaplaceného soudního poplatku v této částce. Požadovanou částku náhrady nákladů řízení ve výši 10 200 Kč vynaloženou na právní zastoupení Mgr. Martinem Ondřejátem však soud nepovažoval za důvodně vynaložené náklady řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z vlastní úřední činnosti je totiž soudu známo, že žalobce sám jako advokát v obdobných (a dokonce i věcně identických) soudních řízeních (viz např. sp. zn. 15 A 17/2016, sp. zn. 15 A 115/2016 nebo sp. zn. 15 A 110/2016) zastupuje účastníky řízení, kde vypracovává věcně obdobná podání, stanoviska či žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobce tak jako osoba odborně právně vzdělaná je schopen si potřebná podání vypracovat sám, a tudíž jeho zastupování dalším advokátem bylo v tomto případě nedůvodným. Soud proto dospěl k závěru, že v daném případě nejde o důvodně vynaložené náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., a proto požadovanou náhradu nákladů soudního řízení vynaložených na právní zastoupení Mgr. Martinem Ondřejátem ve výši 10 200 Kč žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. září 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.